

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Jautrūs žmonės yra naujo pasaulio, mūsų gyvenimų kūrėjai, tiesiog pamatu. Kažkada anksčiau jiems teko išgyventi, išlikti savimi, išbūti, nes viskas yra buvę pernelyg suspausta, buvo per daug spaudimo, pažeidžiamumo, žiaurumo, pažeminimo... Jie giliai išjautė ir patyrė savą ir svetimą skausmą...

Ir dar – jų nesuprato, niekino ir visaip kaip gniuždė. Ir net patys artimiausi... “Jis kitoks, ne pagal mus, kažkoks!” – tokia buvo pajuoka ir paniekinimas.

Ir vėliau iš to gimė virtinė mūsų gyvenimų dramų... Labai gaila, kad taip esame auginti. Užaugom ant tokių pamatų, ir pasaulį jaučiam taip, lyg būtume be pamatų. Ir daug kas mums – baugu, neįmanoma ir sudėtinga...

Kažkas neišlaiko tokio spaudimo ir palūžta... Kažkas pasineria į neurozes. Kažkas išgyvena, ir gerokai užsigrūdina, ir tampa stipresniais. Ir išmoko jautrumo, ėmė džiaugtis savo jautrumu. Matyti, girdėti, jausti, suprasti ne tik smulkmenose gyvenimo grožį, bet ir pajusti pačią esmę – kas, ir dėl ko, esu.

Ir tuo pačiu išlikti savimi, su savo jausmais. Giliai pergyventi, bet nepasineri į savęs ar kito destrukciją, bet tiesiog matyti kelią į krantą. Matyti tikslą.

Gera matyti ir suprasti savo kelio tikslą. Ne visi mes jį matome... Kad padėtume ir kitiems, kurie nori jį matyti, tai turime daryti tik su meile ir jautrumu. Geriausia – tiesiog būti draugu, šalia esančiam. Jam jautriam...

Didelio jautrumo žmonės – tai, iš esmės, naujos dienos kūrėjai. Jie turi gilių ryšį su kitais, ir pačiu Kūrėju. Tik jie taip nesąmoningai, to patys nesuprasdami.

Ir tokių žmonių mums labai labai reikia! Tikiu, kad juos ir turime šalia...

Jautrumas, kuris gali kurti ramų, kultūringą, dovanojantį kitam gyvenimą, tokį kitokį ir galingą, nei kad pajuntame aplinkoje (pvz.: purvinais batais kažkas vaikčioja tavo namuose), – tai yra didelių ir užgrūdintų žmonių jautrumas. Tokie žmonės kuria naują mūsų gyvenimą ir visą pasaulį.

**“Jūs gavote
įvaikystės Dvasią,
kurioje šaukiame:
„Aba, Tėve!“”**

Rom 8, 15

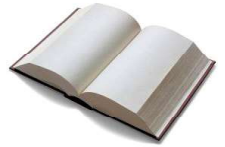

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Pr 18, 20–32; Ps 137, 1–3. 6–8; Kol 2, 12–14

Psalmės atliepas

Viešpatie, mane išklausk, kai šaukiuosi.

Evangelija pagal Luką (11, 1–13)

Kartą Jėzus vienoje vietoje meldėsi. Jam baigus maldą, vienas mokinyš paprašė: „Viešpatie, išmokyk mus melstis, kaip ir Jonas išmokė savuosius mokinius“. Jėzus tarė jiems: „Kai melsitės, sakykite: 'Tėve, teesie šventas tavo vardas. Teateinie tavo karalystė. Kasdienės mūsų duonos duok mums kasdien ir atleisk mums mūsų kaltės, nes ir mes atleidžiame kiekvienam, kuris mums kaltas. Ir neleisk mūsų gundyti'“.

Jėzus dar kalbėjo jiems: „Kas nors iš jūsų turės draugą ir, nuėjęs pas jį vidurnaktį, sakys: 'Bičiuli, paskolink man tris kepalukus duonos, nes draugas iš kelionės pas mane atvyko ir aš nešturiu ko jam padėti ant stalo'. O anas iš vidaus atsilieps: 'Nekvaršink manęs! Durys jau uždarytos, o aš su vaikais lovoje, negaliu keltis ir tau duoti'. Aš jums sakau: jeigu nesikels ir neduos jam duonos dėl bičiulystės, tai dėl jo įkyrumo atsikels ir duos, kiek tik jam reikia.“

Tad ir aš jums sakau: prašykite, ir jums bus duota; ieškokite, ir rasite; belskite, ir jums bus atidaryta. Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma. Kur jūs matėte tokį tėvą, kad duonos prašančiam vaikui duotų akmenį?! Ar prašančiam žuvies – atkištų gyvatę? Arba prašančiam kiaušinio – duotų skorpioną? Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus suteiks Šventąją Dvasią tiems, kurie jį prašo“.

Evangelijos komentaras:

„Viešpatie, išmokyk mus melstis, kaip ir Jonas išmokė savuosius mokinius.“ Išgirsime „Tėve mūsų“ žodžius.

Įkyrumas (gera frazė) – šio Evangelinio teksto svarbiausia mintis. Įkyriai maldauti tol, kol gausi to, ko prašai. Atrodytų keista, jog Tam, kuris yra visur, visa mato ir girdi, neužtenka vieno paprašymo. Iš tiesų svarbu suvokti, jog Dieviškasis Mokytojas – ne iš tų, kuriems būdingi klausos sutrikimai. O pats įkyrumas čia įgauna ypatingą reikšmę. Jis tampa būtina sąlyga mums patiems pamažu įsikverbti į maldos esmę. Mes esame kietaširdžiai, tarsi akmenys, kuriuos nutašyti reikia daugybės atkaklių, kantrių pastangų. Reikia kantrybės, dvasinės treniruotės, mokymosi sutelkti dėmesį. Sporto pasaulyje niekam nėra pavykę pasiekti rekordinių rezultatų iš pirmo karto, juo labiau dvasiniame kelyje reikia daugybės dėmesingų kartojimų. Nes mes patys dažnai iš pirmo karto net patys neišgirstam, ko maldos prašom.

Gyvename informacijos amžiuje, ir pasaulio, gamtos reiškinių, netgi Dievo pažinimą bandome gauti iš mokslo, religijos filosofijos, teologijos. Tačiau šis godumas protu suvokiamai informacijai mus ir atveda į aklavietę, kai bandom protu pažinti Dievą. Ne veltui šv. Maksimas Išpažinėjas sako: „Manydamas, jog kažką žinai, sukliudai žinojimo augimą... Vien tik tobula nekalbystė byloja Jį, pilnas ir atgamtinis nežinojimas atveria mums Jo artumą.“ Vienintelis kelias pažinti Dievą – ne protu, bet per maldą. Tik nutildę savo protą užiančių sąvokų, tezių, posakių, išpūdžių apsvarstymų, kitų žmonių vertinimo ir smerkimo triukšmą, galime panirti į vidinę tylą, kurioje surandamas Dievas. Jei indas pilnas, jį neįmanoma įpilti dar kažko.

Liudyje gyvuoja pasakojimas apie vieną teologijos profesorių, kuris liepė savo studentams atvesti į egzaminą poną biesą. Šie atvedė. Profesorius tuoj pat ėmė jį egzaminuoti. Iš Biblistikos, trinitologijos ir kitų teologijos sričių – viską šis paršelis puikiai atsakė. Tuomet ėmė klausinėti iš atskirų Dykumos tėvų, iš Sinajaus tėvų raštų tomų – viską mintinai išmokęs. Geriausią pažymį jam jau ruošėsi rašyti. Tik galop dar profesorius jam sako: o dabar pasimėlskim dar bent trumputę maldele. Čia prasidėjo dūmai, siera ir žiežirbos.

Apie Viršūžiglio Šv. Onos bažnyčią

Taip pat gana svarbus klausimas buvo bažnyčios spalvinis sprendimas – kokios spalvos pastatas šioje vietoje labiausiai galėtų tikti bei geriausia būtų jį dažyti ir prižiūrėti. Buvo nuspręsta, kad tinkamiausia yra bažnyčios sienų išorinę pusę impregnuoti tamsiai rudu pinoteksu, o vidaus lentelių apkalimą palikti natūralios medžio spalvos, impregnuojant bespalviu laku. Kontrastui, visi stalių gaminiai – durys, langai bei numatomi baldai buvo nuspręsta dažyti balta spalva. Reikia manyti, kad toks bažnyčios spalvinis sprendimas visiškai pasiteisino.

Šaliai statybos darbų taip pat nemažą rūpestį kėlė ir bažnyčios vidaus įranga – altorius, tabernakulis, sakykla, klausyklos, šviestuvai ir kt. Su šia sritim taip pat nebuvo tekę susidurti, todėl reikėjo nemažai aiškintis, konsultuotis. Projektuojant altorių bei tabernakulį teko konsultuotis su vienu geriausių to meto liturgijos žinovu kunigu dr. Algimantu Vincu Kajacku. Jis suteikė man daug vertingų patarimų dėl presbiterijos planavimo, altoriaus ir tabernakulio projektavimo bei kitų klausimų sprendimų. Pagal mano parengtą projektą ši įranga buvo pagaminta Virbalyje, baldų ir medžio gaminių dirbtuvėse.

Tvarkant bažnyčios vidų ir išorę nemažai prisidėjo įvairių sričių menininkai bei specialistai. Virš altoriaus esantį pagrindinį kryžių su Nukryžiuotuoju sukūrė skulptorius Gintautas Jonkus. Du teminius paveikslus – „Marija aplanko Elzbietą“ ir „Šv. Ona“ sukūrė tapytoja Albina Kvederavičienė. Metalinį kryžių ant bažnyčios bokšto pagamino metalo specialistas Juozas Rimas, o kryžiui ant stogo, virš presbiterijos buvo pritaikytas buvusio, užlieto Kampiškių kaimo paminklo kryžius. Labai svarbų bažnyčios interjero elementą – įspūdingą sienyną pagamino metalo plastikos specialistas Ričardas Simonaitis. Bažnyčios Kryžiaus kelio stacijas meniškai apipavidalino medžio specialistas Alvydas Juškevičius.

Komplektuojant kitus bažnyčios būtinus komponentus – varpą, vargonus, klausyklas ir kt. daugiausiai buvo pasinaudota aplinkinių bažnyčių pagalba, kurios padovanojo reikiamą inventorių. Manoma, kad dalis gautų daiktų priklausė užlietai Kampiškių bažnyčiai, kurios inventorių buvo paskirstytas kitoms bažnyčioms.

Labai svarbi bažnyčios aplinkos dalis yra jos šventorius, kuris skirtas ne tik bažnytinėms šventėms, bet ir gyventojų bendravimui, poilsiui. Todėl tvarkant šventorių, jį želdinant, statant lauko baldus, kaip paprastai, aktyviai dalyvavo kaimo bendruomenė. Baigiant bažnyčios statybos ir jos aplinkos tvarkymo darbus, buvo ruošiamasi bažnyčios

Šv. Onos šventė Viršužiglyje; 30 METŲ Viršužiglio bažnyčiai

Šiandien Viršužiglio bažnyčioje švenčiama Šv. Onos šventė. Tai Viršužiglio bažnyčios vardinė, titulinė šventė.

1995 m., padedant ir besirūpinant architektui Liucijui Dringeliui, Viršužiglio bažnyčia buvo pastatyta pačių viršužiglečių.

Tai buvo svajonė, didelis noras turėti savą bažnyčią savame krašte! Tai išsipildė! Tuo visi džiaugiamės nuolat, joje gyvename jau 30 metų! Ir gyvensime, ir švęsime!

Visiems mums smagaus šventimo kartu!

Šiandien, Šlienavos bažnyčioje, Eucharistija švenčiama tik 9 val.

Dėkojame visiems talkininkams, kurie tvarkėte Viršužiglio bažnyčią!

Po tvarkymo daugybę dalykų reikia atrasti naujai, nebent Virginija gali pasakyti kur kas sudėta... Ačiū visiems Jums, Viršužiglio bažnyčios bendruomenės vardu!

Viršužiglio bažnyčios architektas Liucijus Dringelis, negalėdamas dėl savo amžiaus ir sveikatos kartu švęsti, džiaugiasi Viršužiglio bažnyčios gyvavimu, jos 30 metų sukaktyje! Ir perduoda savo linkėjimą: "Būkite ir toliau visi tokie aktyvūs, vieningi ir darbingi!"

➡ pašventinimo šventei. Jai buvo suteiktas Švč. Mergelės Marijos Apsilankymo vardas, kurį perėmė iš buvusios užlietos Kampiškių bažnyčios. Vėliau, 2007 metais, popiežiaus Jono Pauliaus II, buvo suteiktas Šv. Onos vardas.

Naujai pastatytos Viršužiglio bažnyčios pašventinimas įvyko 1995 m. gegužės 28 d. Bažnyčią pašventino Vilkaviškio vyskupijos vyskupas J. Žemaitis, dalyvaujant grupei kunigų iš gretimų parapijų. Tarp jų buvo ir kunigas Eugenijus Bartulis iš Kauno (vėliau – Šiaulių vyskupas), kuris šioje bažnyčioje pirmasis buvo aukojęs Šv. Mišias per Vėlines (šiose kapinėse yra palaidoti jo tėvai) dar iki jos pašventinimo.

Visumoje Viršužiglio bažnyčios pašventinimo iškilmės buvo didelės, įsimintina bendruomenės šventė, kurią sudarė puikus pavasariškas oras ir gausus dalyvių skaičius.

Po pašventinimo bažnyčia buvo priskirta Panemunės parapijos globai. Tačiau pasakytina, kad Viršužigliui nebuvo skiriama reikiamo dėmesio. Čia Mišios buvo švenčiamos tik kas antrą sekmadienį, popietinėmis valandomis, nepatogių gyventojams laiku. Taip pat nebuvo teikiamos kitos reikalingos paslaugos, nebuvo ryšio su vietos gyventojais, bažnyčios veikla buvo nepakankama. Visa tai kėlė didelį kaimo bendruomenės nepasitenkinimą.

Tiktai vėliau, apie 2007 m., pradėjus Viršužiglio bažnyčią globoti Pakuonio parapijai, viskas pasikeitė iš esmės. Prasidėjo normali bažnyčios veikla: reguliariai, kiekvieną sekmadienį, rytė yra aukojamos Šv. Mišios, teikiami kiti patarnavimai, vyksta bendravimas su vietos bendruomene ir kt.

Taip pat džiugina tai, kad gerėja bažnyčios lankomumas, kad tvarkoma ir prižiūrima bažnyčia bei jos aplinka, kad ji yra garbinga ir reikalinga. Visa tai, kas pasakyta, yra glaudžiai susieta su kunigo Rimo Pilypaičio, Pakuonio, Piliunos ir Viršužiglio parapijų vadovo, nuoširdžia veikla ir pastangomis, suburiant, sutelkiant kaimo bendruomenę bendriems darbams atlikti.

Man, kaip Viršužiglio bažnyčios autoriui, labai rūpi jos ateitis, tvarkymas ir priežiūra, kad dar ilgus metus ji stovėtų ir būtų reikalinga žmonėms.

Pabaiga.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,
Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.